

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/468/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7813204508
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7813204508.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobkyne Sociálna poisťovňa, ústredie, Bratislava 1, Ul. 29. augusta č.8-10, pobočka Rožňava, Štítnická 12, IČO: 30 807 484, proti žalovanému SCA Hygiene Products Slovakia, s.r.o., Gemerská Hôrka 400, IČO: 36 590 941, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu 8C/212/2013-33 z 2.8.2013 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Žalobkyni sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania a žalovaný nemá právo na ich náhradu.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením zamietol návrh žalovaného na odpustenie zmeškanej lehoty a odpor podaný žalovaným proti platobnému rozkazu (ďalej len PR) 8C/212/2013-21 z 30.4.2013 odmietol.

V odôvodnení uznesenia uviedol, že žalobkyňa uplatnila návrhom na vydanie PR z 10.4.2013 proti žalovanému právo na náhradu škody, ktorá vznikla výplatom dôchodkových dávok vo výške 2 413 € s prísl., že 30.4.2013 vydal v predmetnej veci PR 8C/212/2013-21, ktorý žalovaný prevzal 30.5.2013 (citoval znenie § 172 ods.1 druhá a tretia veta O. s. p.), že podaním, doručeným mu 25.6.2013, podal žalovaný mu odpor voči PR z 30.4.2013, v ktorom namietal, že 16.11.2012 bolo v zákonnej lehote podané odvolanie proti rozsudku Okresného súdu (ďalej len OS) Rožňava 11C/68/2010 zo 14.11.2012, o ktorom do dnešného dňa nebolo právoplatne rozhodnuté odvolacím súdom, že okrem toho nie je právoplatne skončené ani konanie 11Co/46/2008 na Krajskom súde (ďalej len KS) v Košiciach, že súd má vyčkať na právoplatné rozhodnutie KS v Košiciach a poskytnúť tak priestor na to, aby bola zaručená a zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania, že nakoľko v samotnej podstate ešte nebolo právoplatne rozhodnuté, nevznikol tak „rés“ iudicata, ohľadom určenia miery zodpovednosti, preto považuje podanú žalobu za nedôvodnú, predbiehajúcu udalosti, o ktorých ešte nebolo zákonným spôsobom doposiaľ rozhodnuté, ak totiž dôjde k prehodnoteniu, resp. ustáleniu miery zavinenia súdom, napadnutý rozsudok, ako aj rozhodnutie v predmetnej veci bude založené na nesprávnej miere zodpovednosti a tým pádom aj nesprávne vyčíslenej výške regresu. Okrem toho poukázal aj na skutočnosť, že žalobkyňa v žalobe uviedla nesprávnu výšku regresu, ktorú požaduje v žalobe zaplatiť, vychádzajúc zo spornej miery jeho zodpovednosti za pracovný úraz (60 %), avšak vychádza zo 100 % miery zodpovednosti - 2 413,20 € a tým by súd uložil preňho regresnú povinnosť vo vyššej hodnote, než by tomu bolo v prípade, ak by výpočet regresu vychádzal zo 60 % miery zodpovednosti. Ďalej uviedol, že žalovaný zároveň podaním z 25.6.2013 požiadal súd o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu proti PR, ktorý odôvodnil tým, že 21.6.2013 sa jeho štatutárny zástupca na základe oznámenia zástupcu dozvedel, že OS v Rožňave vydal PR 30.4.2013, ktorý z dôvodu uplynutia lehoty nadobudol právoplatnosť a tak nie je možné proti nemu podať opravný prostriedok, že pri zisťovaní príčin, pre ktoré k tejto udalosti došlo bolo zistené, že zamestnankyňa oprávnená prebrať poštu evidentne pochybila, keď opomenula PR včas zaslať zástupcovi, tak ako tomu bývalo zvykom, resp. ho postúpiť štatutárnemu zástupcovi, ktorý jediný je oprávnený v danej veci konať,

že touto zrejmovou nedôslednosťou tak PR nadobudol právoplatnosť napriek tomu, že s ním nesúhlasí, z dôvodov ktoré uvádza v odpore, že má zato, že individuálne zlyhanie pracovníčky nie je možné pripísať na jeho ťarchu, ktorý má evidentný záujem na podaní odporu a, že takéto konania je - podľa jeho názoru - možné bezpochyby považovať za ospravedlniteľný dôvod, pre ktorý bola zmeškaná lehota na podanie odporu. Vychádzajúc z § 57 ods.1,3, § 58 ods.1 a § 174 ods.3 O. s. p. (ich znenie citoval), žalovaným uvedené dôvody posúdil ako subjektívne pochybenie na jeho strane, ktoré nie je možné posudzovať ako ospravedlniteľný dôvod zmeškania lehoty na podanie odporu, nakoľko „sa nejedná“ o objektívne skutočnosti, pre ktoré by bol žalovaný vylúčený z úkonu, ale ide o subjektívne zlyhanie ľudského faktora, preto návrh žalovaného na odpustenie zmeškanej lehoty zamietol. Uviedol ďalej, že - ako je zo spisového materiálu zjavné - žalovaný prevzal PR 30.5.2013, tento deň sa do plynutia lehoty nezapočítava, následne, 6.6.2013 predložil mu plnomocenstvo na konanie a právne zastupovanie vo veci 8C/212/2013, ale odpor proti PR v zákonnej lehote ním podaný nebol, že posledným dňom 15 dňovej lehoty na podanie odporu bol 15.6.2013 a, že žalovaný podal odpor osobne na súde až 25.6.2013, čo potvrdzuje odtlačok pečiatky súdu na predmetnom podaní. S poukazom na zistený skutkový stav a uvedené zákonné ust., odpor žalovaného ako oneskorene podaný odmietol.

Žalovaný podal proti uzneseniu v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil nasledovne: Súd sa v odôvodnení svojho uznesenia nevysporiadal s dôvodmi, pre ktoré žiadal o odpustenie zmeškania lehoty. A to s časťou, v ktorej uvádza že individuálne zlyhanie pracovníčky, ktorá nedopatrením PR neodovzdala jeho štatutárovi nie je možné pripísať na jeho ťarchu, ktorý má evidentný záujem na podaní odporu a ktoré je - podľa neho - možné bezpochyby považovať za ospravedlniteľný dôvod, pre ktorý bola zmeškaná lehota na podanie odporu. Konkrétne sa súd vôbec nevysporiadal s časťou kde uvádza, že uvedené má svoju oporu v rozhodovacej praxi súdov SR, a to, napr. konkrétne v konaní 16Rob/52/2011 vedenom taktiež na súde, kde dokonca tá istá sudkyňa v skutkovo zhodnej situácii vyhodnotila tento dôvod ako taký, pre ktorý je na mieste odpustiť zmeškanie lehoty na podanie odporu. Pokiaľ by súd nevyhovел jeho návrhu na odpustenie zmeškania lehoty, mohlo by tak dôjsť k porušeniu práva účastníka na spravodlivý súdny proces, garantovaný Ústavou SR, keďže nárok žalobkyne podaným odporom nezanikne, naopak, v súdnom konaní žalobkyňa má možnosť preukázať opodstatnenosť a dôvodnosť svojho návrhu a jemu naopak nemôže byť odňaté právo brániť sa v prípade, ak by návrh nebol dôvodný a opodstatnený. Ďalej v nadväznosti na uvedené uviedol s poukazom na čl.1 ods.1 Ústavy SR, že obsahom pojmu právny štát je aj požiadavka právnej istoty, ktorej dôsledok v právnom systéme Európskych spoločností a Európskej únie sa premieta do princípu ochrany legitímnej nádeje (legitímneho očakávania), ktorého podstatou je skutočnosť, že súdy skutkovo podobné prípady rovnako právne posúdia, aby tak bol v plnej miere zaistený princíp právnej istoty a aby bola zachovaná kontinuita súdnych rozhodnutí (Case T-182/96 Partex v. Commission 1999 ECR II-2673). S touto časťou návrhu sa súd taktiež vôbec nevysporiadal. V nadväznosti na uvedené poukazuje na čl.6 ods.1 Dohovoru (jeho znenie citoval). Práve zo skutočnosti, že súdny proces musí byť „spravodlivý“, vyvodzuje Európsky súd povinnosť súdu dostatočne odôvodniť súdne rozhodnutie. Európsky súd stabilne uvádza, že „...podľa ustálenej judikatúry zohľadňujúcej princíp vzťahujúci sa na riadny výkon spravodlivosti, rozsudky súdov a tribunálov musia dostatočne uviesť dôvody, na ktorých sú založené“. Ústavný súd SR ďalej rozvádza: „Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III.ÚS328/05, III.ÚS116/06). Má za to, že kým v rozhodnutí 16Rob/52/2011 vedenom na súde, rozhodujúc tou istou sudkyňou, súd dostatočne relevantne odôvodnil, prečo dôvody v ňom uvedené považoval za také, pre ktoré je na mieste odpustiť zmeškanie lehoty, v tomto konaní bez toho aby sa vysporiadal so svojim skorším rozhodnutím žiadne takéto dôvody neuvádza. Samotnou absenciou vysporiadania sa súdu s touto otázkou došlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. Ústavný súd SR uvádza: „Pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl.46 ods.1 ústavy a s čl.6 ods.1 dohovoru“. (I. ÚS 265/05). Uvedené vystihuje nález ÚS „K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty [(čl.1 ods.1 ústavy), napr. PL.ÚS36/95], ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m. m. I.ÚS87/93, PL.ÚS 16/95 a II.ÚS80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (mutatis mutandis PL.ÚS21/00 a

PL.ÚS6/04)“. (IV. ÚS 14/07). Ak totižto za situácie keď doposiaľ nedošlo k zrevidovaniu názorov súdov ohľadom dôvodnosti návrhu v zmysle uvedeného, nemá súd žiaden dôvod odkloniť sa od tohto pôvodného názoru a postupovať tak, že v skutkovo rovnakom prípade vec právne posúdi a rozhodne rozdielne. Vzhľadom na uvedené má preto dôvodne za to, že súd uznesením vec nesprávne právne posúdil, okrem toho, sa nevysporiadal s celým, ním podaným návrhom, čím ho ukrátil na jeho zák. garantovaných právach. Na základe týchto skutočností navrhol vydať rozhodnutie, ktorým sa napadnuté rozhodnutie zruší a vec sa vráti súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, o. i., že sa plne stotožňuje s uznesením, že má za to, že súd správne právne posúdil skutočnosť, keď zamietol návrh žalovaného na odpustenie zmeškanej lehoty a nepovažoval individuálne zlyhanie zamestnankyne žalovaného za ospravedliteľný dôvod na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu, že odpustenie zmeškania lehoty je v občianskom súdnom konaní viazané na splnenie podmienok predvídaných v § 58 ods.1 O. s. p., že v danom prípade súd správne dospel k záveru o nesplnení zák. určených podmienok, že za odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. nemožno považovať samotné rozhodnutie, ktorým nebolo vyhovené žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty, že má za to, že doručením PR, ktorého doručenie nie je sporné, sa PR dostal do dispozičnej sféry žalovaného a od tohto dátumu mu začala plynúť lehota na podanie odporu, že zák. vyslovene počítá s možnosťou doručovania pracovníkom oprávneným prijímať poštu a nevyžaduje, aby každá jedna pošta bola prijatá štatutárnym zástupcom, ktorý sa mnoho krát v sídle nenachádza, že táto možnosť je dokonca daná len subsidiárne a to v prípade, ak niet osoby, ktorá má oprávnenie prijímať písomnosti v danom prípade do vlastných rúk, že judikatúra v tomto smere dokonca pristúpila k extenzívnemu výkladu keď dôvodila, že „poverenie pracovníka oprávneného preberať písomnosti nemusí mať obligatórne písomnú formu a môže byť realizované aj konkludentne. (Uznesenie NS ČR 29 Odo 12/2001 z 18.2.2004), že ak by pripustila výklad žalovaného, došlo by k úplnému spochybneniu inštitútu doručovania zásielok právnickým osobám, lebo za týchto okolností, by v každom jednom prípade zmeškania lehoty právnickou osobou mohlo jednoduchým spôsobom dôjsť k odpusteniu zmeškanej lehoty tvrdiac, že štatutárny orgán sa o tom dozvedel, až po istom čase. S poukazom na uvedené skutočnosti navrhla odvolanie žalovaného zamietnuť a potvrdiť uznesenie.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a uznesenie potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p. ako vecne správne, lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie uznesenia má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje, lebo dôvody napadnutého uznesenia sú správne, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní, ktoré nemajú nijaký právny význam.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobkyňa neuplatnila žiadne trovy a žalovaný nemal v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.